

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovy nábřeží 34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2017, č. j. 22 A 51/2017 - 10,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v kasační stížnosti domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 3. 2017, č. j. 22 A 51/2017 - 10, kterým byla odmítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal zrušení usnesení krajského soudu (v pozici žalovaného) ze dne 5. 1. 2017, č. j. 22 A 3/2017 - 7. Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením ze dne 16. 3. 2017 toto podání odmítl, neboť v uvedené věci nebyla dána pravomoc krajského soudu o něm rozhodnout vzhledem k tomu, že stěžovatel napadl správní žalobou nikoliv rozhodnutí správního orgánu, ale soudu vydané ve správním soudnictví.

Stěžovatel v kasační stížnosti vznesl námitku podjatosti předsedy senátu krajského soudu Mgr. Jiřího Gottwalda, přičemž tvrdil, že se k podjatosti dle § 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemohl vyjádřit v řízení před krajským soudem. Stěžovatel dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro řízení před krajským soudem (mj. bylo rozhodováno, aniž by byl zaplacen soudní poplatek) a v řízení jednal nezákonný soudce. Dále uvedl, že napadené usnesení považuje za nesprávné, nezákonné, zmatečné, nepřezkoumatelné a v rozporu s dobrými mravy, Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Ve věci mělo proběhnout veřejné jednání, neboť stěžovatel nesouhlasil s postupem podle § 51 s. ř. s.; nebylo mu umožněno veřejně se vyjádřit a navrhnout

důkazy. Také namítal, že v napadeném usnesení došlo k záměně účastníka řízení a žalované věci, což nekorespondovalo s označením v podané žalobě. Podle stěžovatele byl úmyslně a svévolně překroucen § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který v této věci neměl být aplikován. Argumentace krajského soudu je subjektivním názorem předsedy rozhodujícího senátu.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, stěžovatel je „(...) opět veden snahou vést „spor pro spor“ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí - a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám)“.

V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání této kasační stížnosti řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ani k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť nepochyboval, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 - 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

pokračování

„Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012 sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012 sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nescetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Obdobný postup již opakovaně zvolil - byť vůči jinému stěžovateli - i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 - 16.“

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzovanou kasační stížnost stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Uplatněná námitka podjatosti předsedy senátu krajského soudu, který ve věci rozhodoval, pokud by měla být považována za samostatné podání dle § 8 odst. 5 s. ř. s., je opožděná a nelze k ní tedy přihlížet. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že řízení o této věci je stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by ovšem stěžovatel uplatnil předmětnou námitku podjatosti ještě v řízení před krajským soudem, nemohla by být úspěšná. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 - 28, ze dne 27. 11. 2013, č. j. Nao 90/2013 - 43, ze dne 31. 10. 2013, č. j. Nao 55/2013 - 54, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 - 67).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. dubna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu